PALESTINA: ANATOMIA UNEI OCUPAȚII ȘI CRONICA UNUI GENOCID

Prof. Octavian Dimarescu

Incorect Politic

Octombrie 13, 2025

Abstract: Acest articol analitic oferă o examinare exhaustivă a conflictului israelo-palestinian, de la rădăcinile sale istorice în colonialismul britanic și sionismul politic, până la realitatea brutală a genocidului care se desfășoară în prezent în Fâșia Gaza.

Bazându-se pe date istorice, rezoluții ale Națiunilor Unite, rapoarte ale organizațiilor pentru drepturile omului și analize de pe teren, acest text demonstrează că situația actuală nu este un conflict între egali, ci culminarea unui proces de peste șapte decenii de purificare etnică, apartheid și ocupație militară. Articolul detaliază tacticile utilizate în prezent, inclusiv utilizarea facțiunilor proxy, arma foametei și distrugerea sistematică a infrastructurii civile, argumentând că obiectivul final al statului israelian este eliminarea prezenței palestiniene de pe teritoriul său istoric.

Partea I: Rădăcinile Istorice ale Dezrădăcinării (1897-1948)

Istoria modernă a Palestinei este indisolubil legată de prăbușirea Imperiului Otoman și de jocurile de putere ale imperiilor coloniale europene. La sfârșitul secolului al XIX-lea, în Europa de Est, ca răspuns la antisemitismul virulent, a apărut sionismul politic, o mișcare naționalistă care a postulat crearea unui stat

exclusiv iudaic. Congresul de la Basel din 1897, condus de Theodor Herzl, a oficializat acest obiectiv, identificând Palestina – un teritoriu otoman locuit în proporție de peste 90% de arabi palestinieni (musulmani și creștini) – drept locația vizată. În paralel, în lumea arabă, se dezvolta un sentiment naționalist propriu, care milita pentru independență față de controlul otoman și, ulterior, față de cel european.

De la bun început, proiectul sionist a fost unul colonial prin esența sa: implantarea unei populații străine pe un pământ deja locuit, cu scopul de a prelua controlul politic și demografic. Sloganul sionist timpuriu, "Un pământ fără popor pentru un popor fără pământ", a fost o ficțiune propagandistică menită să nege însăși existența populației indigene palestiniene.

Punctul de cotitură a venit în timpul Primului Război Mondial. Marea Britanie, pentru a-și asigura sprijinul în conflict, a făcut trei promisiuni contradictorii care au pecetluit soarta regiunii: promisiunea unui stat arab independent (Corespondența Hussein-McMahon), împărțirea secretă a teritoriilor arabe cu Franța (Acordul Sykes-Picot) și, cea mai importantă, Declarația Balfour (1917). Într-o scrisoare către liderul sionist Lord Rothschild, guvernul britanic și-a exprimat sprijinul pentru "înființarea în Palestina a unui cămin național pentru poporul iudeu", cu precizarea ambiguă că "nimic nu va fi făcut care să prejudicieze drepturile civile și religioase ale comunităților non-iudaice existente".

Această ultimă promisiune, făcută unei mișcări politice minoritare în detrimentul populației majoritare indigene, a pus bazele juridice și politice pentru colonizarea sionistă sub protecția Imperiului Britanic. În timpul Mandatului Britanic (1920-1948), imigrația iudaică a fost facilitată, iar agențiile sioniste precum Haganah (precursoarea armatei israeliene) au fost lăsate să se înarmeze și să se organizeze, în timp ce orice formă de rezistență palestiniană era reprimată brutal.

În 1947, Națiunile Unite au propus Planul de Partajare (Rezoluția 181), care aloca 56% din Palestina istorică unui stat iudaic, deși iudeii constituiau doar o treime din populație și dețineau mai puțin de 7% din pământ. Liderii arabi și palestinieni au respins planul ca fiind o nedreptate flagrantă.

Chiar înainte de expirarea mandatului britanic, milițiile sioniste au lansat Planul Dalet, o operațiune militară sistematică de cucerire a teritoriului și de expulzare a populației palestiniene. Masacre precum cel de la Deir Yassin au fost folosite pentru a teroriza și a forța populația să fugă.

Până la sfârșitul războiului din 1949, Israelul a cucerit 78% din Palestina istorică. Peste 750.000 de palestinieni au fost expulzați, devenind refugiați, și peste 500 de sate au fost depopulate și șterse de pe hartă. Acest eveniment traumatic este cunoscut ca Al-Nakba (Catastrofa) și reprezintă fundamentul

problemei refugiaților, cărora Israelul le-a negat sistematic dreptul la întoarcere, consfințit de Rezoluția 194 a ONU.

Partea a II-a: Ocupația, Apartheidul și Rezistența (1967-2023)

În iunie 1967, Israelul a ocupat restul de 22% din Palestina istorică (Fâșia Gaza și Cisiordania, inclusiv Ierusalimul de Est). Această ocupație militară, care continuă și astăzi, este ilegală conform dreptului internațional. Rezoluția 242 a Consiliului de Securitate al ONU a cerut retragerea Israelului, însă a fost ignorată.

Ocupația a marcat începutul unei noi faze a proiectului colonial. Israelul a început construirea de așezări (colonii) exclusiv iudaice pe teritoriul palestinian, o încălcare directă a celei de-a patra Convenții de la Geneva. Astăzi, peste 700.000 de coloniști israelieni locuiesc ilegal în Cisiordania și Ierusalimul de Est, fragmentând teritoriul palestinian și făcând imposibilă crearea unui stat viabil. Organizații de renume pentru drepturile omului, precum Amnesty International, Human Rights Watch și organizația israeliană B'Tselem, au concluzionat că sistemul de control impus de Israel asupra palestinienilor constituie crima de apartheid. Palestinienii trăiesc sub un regim militar, sunt supuși unor legi diferite față de coloniști, li se restricționează libertatea de mișcare și li se confiscă pământul și resursele.

Rezistența palestiniană, condusă inițial de Organizația pentru Eliberarea Palestinei (PLO), a evoluat. După eșecul Acordurilor de la Oslo (1993), care nu au oprit expansiunea coloniilor, ci doar au creat o Autoritate Palestiniană fără putere reală, a crescut popularitatea Hamas (Mișcarea de Rezistență Islamică). Victoria detașată a Hamas în alegerile democratice din 2006 a fost respinsă de Israel și Occident, ducând la o scindare internă și la impunerea unei blocade totale asupra Fâșiei Gaza în 2007, după ce Hamas a preluat controlul acesteia. Gaza a fost transformată în cea mai mare închisoare în aer liber din lume.

Partea a III-a: Gaza – Laboratorul Genocidului

Timp de peste 17 ani, cei peste două milioane de palestinieni din Gaza au trăit sub o blocadă terestră, aeriană și maritimă devastatoare, o formă de pedeapsă colectivă ilegală. Economia a fost distrusă, șomajul a explodat, peste 95% din apă a devenit nepotabilă, iar sistemul sanitar era în colaps cronic. Israelul a menținut populația la un nivel calculat de subzistență, într-o politică cinică de administrare a unei crize umanitare permanente. Atacurile militare periodice (2008, 2012, 2014, 2021) au distrus în mod repetat infrastructura, fără a permite reconstrucția.

La 7 octombrie 2023, Hamas a lansat un atac complex asupra Israelului. Atacul nu poate fi înțeles în afara contextului a 17 ani de blocadă sufocantă și 75 de ani de ocupație. A fost un act de rezistență violentă, născut din disperarea unei populații încarcerate. Răspunsul Israelului nu a fost o operațiune anti-teroristă,

ci un război total împotriva întregii populații din Gaza, cu o intenție genocidară declarată de la cel mai înalt nivel. Ministrul Apărării, Yoav Gallant, a afirmat că luptă împotriva unor "animale", iar Președintele Isaac Herzog a declarat că "o națiune întreagă este responsabilă". Aceste declarații, coroborate cu acțiunile de pe teren, au stat la baza cazului de genocid intentat împotriva Israelului la Curtea Internațională de Justiție.

Partea a IV-a: Anatomia Genocidului în Desfășurare

Războiul Israelului asupra Gaza a fost caracterizat de o distrugere la o scară și o viteză fără precedent. Cifrele oficiale ale victimelor sunt o subestimare grosolană, deoarece nu includ persoanele îngropate sub dărâmături, pe cei care au murit din cauza rănilor, a bolilor și a foametei. Estimări realiste plasează numărul real al morților la peste 250.000, majoritatea fiind femei și copii.Bilanțul real al victimelor israeliene este, de asemenea, subestimat, presa oficială raportând cifre absurde de mici, precum 872 de morți în luptă, în timp ce spitalele și centrele de reabilitare sunt copleșite, indicând zeci de mii de victime și o criză profundă de personal și moral.

Peste 90% din cartierele rezidențiale au fost distruse. Aceasta nu este o consecință neintenționată, ci o strategie deliberată. Armata israeliană (IDF) a vizat sistematic spitale, școli, universități, lăcașuri de cult, brutării și rezerve de apă. Scopul este clar: a face Gaza nelocuibilă. Mărturiile soldaților israelieni, publicate în surse media precum revista israeliană +972 Magazine, confirmă acest lucru. Soldații descriu cum buldozerele blindate Caterpillar D9R demolează zeci de case pe zi, fără nicio necesitate militară, la ordinul comandanților de pe teren. Un operator D9, rabin de profesie, s-a lăudat pe rețelele de socializare cu distrugerea a "50 de clădiri pe săptămână", exprimând o satisfacție tulburătoare față de actul distrugerii.

Israelul a transformat ajutorul umanitar într-o armă de război, creând o foamete artificială. După ce a restricționat sever intrarea ajutoarelor, a implementat o strategie complexă pentru a controla distribuția și a submina autoritatea civilă a Hamas. Mai întâi, a eliminat forțele de securitate Hamas care escortau convoaiele, creând haos. Apoi, a eliberat din închisori criminali de drept comun și colaboratori, precum Yasser Abu Shabab și Shadi al-Sufi, și i-a înarmat pentru a forma milițiii. Aceste grupuri, operând cu sprijinul activ al IDF, jefuiesc convoaiele și vând produsele pe piața neagră, exacerbând foametea.

Mai mult, o analiză a situației de pe teren relevă că Israelul colaborează cu facțiuni afiliate ISIS, precum Brigada Sheikh Omar Hadid. Această colaborare se înscrie într-un model istoric: grupurile jihadiste au vizat inamicii Israelului (Hamas, Hezbollah, armata siriană), dar nu au lansat niciodată atacuri semnificative împotriva Israelului. Apariția acestor militanți în Gaza, echipați cu veste tactice israeliene și operând în zone controlate de IDF, este o dovadă a acestei alianțe de conveniență. Scopul este de a crea o imagine a haosului intern palestinian și de a instala un regim marionetă.

O fațadă a acestui control este organizația Gaza Humanitarian Foundation (GHF). Aceasta nu este o organizație umanitară, ci o operațiune de informații militare, creată de foști oficiali americani de informații și apărare. Prin brațul său de livrare, Safe Reach Solutions (SRS), GHF are ca scop înlocuirea rețelei ONU și controlul distribuției de ajutor prin verificări biometrice, într-un sistem descris chiar în documentele sale de planificare ca fiind similar cu "lagăre de concentrare cu biometrice, conduse de Blackwater". Punctele de distribuție ale GHF au devenit zone de masacru, unde civilii au fost uciși de lunetiști și drone israeliene.

Toate aceste strategii converg spre un singur obiectiv, articulat deschis de liderii israelieni: purificarea etnică a Fâșiei Gaza. Acest plan, denumit de Netanyahu "Planul Trump", presupune distrugerea totală a Gazei, îngrămădirea supraviețuitorilor într-un lagăr de concentrare în sud și, în final, expulzarea lor către țări terțe. Pe ruinele caselor palestiniene, oficialii israelieni visează deja la construirea de condominii de lux și cazinouri.

Concluzie: O Luptă pentru Supraviețuire și Dreptate

Situația din Palestina nu este un conflict complex între două părți egale, ci o luptă asimetrică între un colonizator dotat cu una dintre cele mai puternice armate din lume și un popor colonizat care luptă pentru supraviețuire și eliberare. Evenimentele din Gaza sunt un genocid în direct, televizat. Tacticile folosite de Israel – de la bombardamentele fără discriminare, la înfometarea deliberată și utilizarea de miliții criminale și proxy-uri jihadiste sub acoperire "umanitară" – constituie crime de război și crime împotriva umanității.

În ciuda eșecurilor militare ale IDF de a înfrânge rezistența palestiniană în luptă urbană și în ciuda crizei de personal și a problemelor psihologice care macină armata israeliană, statul israelian își continuă planul genocidar cu sprijinul necondiționat al Statelor Unite și complicitatea puterilor occidentale.

Susținerea Palestinei astăzi nu înseamnă susținerea unei anumite facțiuni politice, ci susținerea principiilor fundamentale ale dreptului internațional: dreptul la autodeterminare, dreptul de a rezista ocupației și dreptul la viață și demnitate. Înseamnă a sta de partea celor oprimați împotriva opresorului, a cere încetarea imediată a genocidului, ridicarea blocadei, sfârșitul ocupației și implementarea unei soluții juste care să garanteze drepturile și libertatea poporului palestinian pe pământul său ancestral. Rezistența poporului palestinian, în fața unei tentative de anihilare, este o mărturie a indestructibilității spiritului omenesc în lupta pentru dreptate.

Limbajul dehumanizant și declarațiile care indică o intenție de pedeapsă colectivă sau distrugere pe scară largă au fost un element central în cazul de genocid intentat de Africa de Sud împotriva Israelului la Curtea

Internațională de Justiție (CIJ). Mai jos este o listă a unora dintre cele mai notorii declarații, împreună cu sursele unde le puteți verifica.

Surse pentru Declarațiile Oficialilor Israelieni

1. Yoav Gallant, Ministrul Apărării

• Declarația: „Luptăm împotriva unor animale umane și acționăm în consecință."

• Surse:

• The Times of Israel: Defense minister announces 'complete siege' of Gaza: 'No electricity, no food, no fuel'

• The Guardian: Israel announces 'complete siege' of Gaza, cutting off water, food and electricity

2. Isaac Herzog, Președintele Israelului

• Declarația: „O națiune întreagă este responsabilă."

• Surse:

• Yahoo News: Israeli president says 'entire nation' of Gaza responsible for war

3. Benjamin Netanyahu, Prim-Ministru

• Declarația: „Trebuie să vă amintiți ce v-a făcut Amalek."

• Surse:

• AA News: South Africa reminds ICJ of Netanyahu's Amalek rhetoric to invoke genocide against Palestinians

4. Amichai Eliyahu, Ministrul Patrimoniului (suspendat din funcție ulterior)

• Declarația: (Despre o bombă atomică pe Gaza) „Aceasta este una dintre posibilități."

• Surse:

• The Times of Israel: Far-right minister says dropping nuclear bomb on Gaza is 'an option,' is suspended

• Reuters: Israeli minister suspended for suggesting nuclear bomb on Gaza

5. Bezalel Smotrich, Ministrul de Finanțe

• Declarația 1: „Cred că satul Huwara trebuie șters de pe fața pământului."

• Sursă:

• The Guardian: Israeli minister says village of Huwara should be 'wiped out'

• Declarația 2: „Nu există așa ceva precum un popor palestinian."

• Sursă:

• The Guardian: Israeli minister condemned for claiming 'no such thing' as a Palestinian people

6. Ayelet Shaked, fostă Ministră a Justiției

• Declarația: „Ele [mamele palestiniene] ar trebui să-și urmeze fiii… ar trebui să dispară, la fel ca și casele fizice în care au crescut șerpii.”

• Surse:

• The Washington Post: Israel’s new justice minister considers all Palestinians to be ‘the enemy’